

השבועון המצויר לאינפורמציה המערכת והמנהלה: רח' נליקסון 8, תל-אביב (ליד תיאטרון "אהל") ת.ד. 136, טל. (זמני) 68785

העורך: אורי אבנרי עורך משנה: שלום כחן עורך הסגנון: דב איתן עורכי המערכת: רוני בר, דוד רובינר, חברי המערכת: מיכאל אלמן, יחיאל כשן, ניצה נבי, נורית לביא, רפאל סלע, איתמר עילם, ועקב צילי. סופרי חוץ: הווארד גורדון, מונטי נייקובס, נבריאל דנו, סלים מנצור. דפוס: ישראל בע"מ, טל' 67204; הפצה: פלם בע"מ

2 יולי '72

במו עיני

מחזה צבאי

באחד מימי התמרון בגליל ביקר ה'רמטכ"ל באחד המוצבים. הוא עבר ליד אחד מחיילי הכחור לים ושאלו למצב. החייל הראה מדי רחה והודיע בקול מלחש: "צבא הירוק קים מלפנינו, במר' זקק עשרה קילומט' רים ו" "אם כן, תמה ה'רמטכ"ל, "מדוע עתה מלחש? הלא ה' אויב אינו יכול לשמוע אותך." "נכון, הסביר החייל, "אבל אני צרוד!"

הקורא לוי אברמוביץ, קיבוץ שריה, זוכה בפרס של 1 ליי (עם קול).

מעל לכל ביקורת. אולי כדאי היה שתסיקו את המסקנות מדבריהם ונתתו בניינו הקרוב את מהות התנועות הקיימות במצרים ואת האפשרויות לנו, כלומר ליסודות המתקדמים שבתוכנו, לכוא איתם בדרכים. נוסף לזאת תמשיכו באותה דרך, ובזאת תלחצו את הממשלה אל הקיר ותקרו את הישועה.

המאמר אקטואלי מאד, אבל בכל זאת הוא מת' עלם מהפרט הקטן והעיקרי - הדת. רק היא נוגה ונותנת את הדיחפה לפעולות האומיות בארצות ערב ככלל ובמצרים בפרט.

חיים גולדברג, תל-אביב הנשואין בין הדת והלאומיות הערבית אינם הכרח המציאות כפי שמוכיחים לאומנים ער' ביים נוצריים רבים, בעירק ובלבנון. הקשר בא בעיקר מפני שלא נמצא גורם מתקדם, בלתי' דתי, שימצא אפיק חדש ללאומיות הבריאה של עמי ערב. כוונת המאמר היתה למצוא גורם חדש כזה: ישראל.

שדום ועמורה לשאלתו של יחזקאל נרוסמן (העולם הזה 27) אם עוד נותרו אצלנו אנשים צלולים, ישרים וה' נגימים תשובתי: כן. אפילו "דבר" הנן מעל דפיו על הממודר אליבירתו ואשתו היהודיה, בצורת הטור השביעי של נחמ אלתרמן.

משה גוטר, חיפה לוא היה כנעב למערכת העולם הזה, היתה מטירה אותו בפני נתן א. אחר שקראתי את סיפור נישואיה של בינה למח' מודר אצ'בירתי (העולם הזה 726) רואה אני חובה לעצמו להעיר ש'רומתי יש להימנע מלפרסם דברים מעין אלה בעתונות העבריות. פרסום הדברים עשוי לעורר נערות יהודיות אחרות, המהססות עתה בשל תחום הדת המפלה בין בני הזוג, לעשות את הצעד הזה. היהודים בדרך כלל, ובמדינת ישראל בפרט, אינם רואים בעין יפה נשואין מעין אלה (לאו דוקא מנקודת ראות דתית).

גדעון משש, ש"כ התקוה העולם הזה אינו מסכים. נשואין הם עניין לבני אדם, לא לגזעים ולדתות.

אייק או הפ' בתמונה של צ'רצ'יל וסטאלין (העולם הזה 727) שכתבם להזכיר את הנגרל אייזנהואר העומד משמאל.

הנן אברמסון, רמת-גן

הקורא אברמסון אינו היחיד שטעה. האדם בתמונה, הדומה לאייק, הוא "הפ" ארנולד, אחד הטייטס הראשונים בעולם ומפקד חיל האויר האמריקאי במלחמת העולם השנייה.

מיקו

הרשום של מאיר לבני (העולם הזה 727) "שה' סטודנטים שלנו נסעו לחוץ לארץ לא ללמוד אלא לבולט קצת" הוא מוטעה ויש בו מהההוריו לבן. אני מצרף קטע של עתון המופיע בלוס-אנג'לס המ' כיל רשומה של שמונים ושמונה סטודנטים שקיבלו סטיפנדיה ב-1951, ביניהם המשה ישראלים ומיקו בתוכם. מסמך הישראליים בלוס-אנג'לס הוא 30 לעומת כמה אלפים מאמריקה ומאוצות יאונות. אהוז נבזה זה מנוחל כבוד לישראלים מר לבני הוזה בתקוץ ומעורר צחוק אם הוא פוסק שיש מקום בטכניון לאלף סטודנטים משתלמים בחוץ' לארץ. אוב, אין בטכניון העברי פקולטה להנדסת מים.

לא ידוע לנו כיצד מבלה מר לבני את זמנו הפ' ניו. אולי הוא מרדין בחווה חקלאית, מרביץ תר' דה לעולם במעבדות או מטופל במשפחה ועומד בתור לקחה. באמריקה אין כעיות כאלה. אם יש לסטודנט כמה שעות פנויות בשבת הוא מוצלץ לפי מנהגי המקום.

באשר לסיפיקה על "התירדות עם הגויים בעלי הקאריאלקים" אני רוצה להסב את תשובתי לבן של מר לבני שאנו בני העליה השניה והשלישית לא נכנסו שיטות אלה שהן לאומניות מסוג תר' מאחר שמדיהן היעו ארצה בתקופה מאוחרת ותורתם לא הסיפיקה להכות שרשים בקרב ילידי הארץ.

מ. בנימיני, ת"א

זויה חבר קיבוץ בננב במכתבו (העולם הזה 727) מצ' טט פתנס נאה וקולע אך שנה בשש מתכרו. את הפתנס הלזה חיבר הממשל הרוסי קירובי במש' הנייה רייכמן, אף כי רב חלקו של האחרון במש' לים הללו, בתרנו אותם בצורה יאה ומלאת חז' יהושע גרוס, ת"א

צדק קרילוב: גדולת התקלות - כי איש אינו נזהר בעברות קלות.

חף מפשע במודר אנשים (העולם הזה 728) אתם כותבים ש"אויב (ליב) סירקין היה איש רכש ההנהגה בניו דן בעון נסיון רכישת נשק מידי חיילים בניו טיים באיוור תעלת סואץ."

כאיש שישב עם סירקין משך שנים בכלא בירוי שלים בחדר אחד והידוע את הפרשה של משפט רייכמן-סירקין על בורה, הנני לה' סב את תשובתי לבכם לאי אמיתות הכתבה הזאת. סירקין מעולם לא היה איש רכש הנהגה, ומעולם לא היה באיוור תעלת סואץ, וממילא לא יכול היה לעשות את הנסיון של רכישת נשק. הוא באמת נידון על לא עוול בכפו. אני בטוח שסירקין אינו רוצה שירשמו ליכותו מעשים שלא עשה אותם, אפילו טובים.

א. בן-יהודה, ת"א

מדורים חדשים בתור עתון צעירים מתקדם רצוני לבקשכם ש' תקרישו טור או חצי טור בכל גליון לשרה צעיר' דה. אני פונה אליכם כקורא ותיק, היות ושאר העתונים או השבועונים סגורים בפני השירה ה' צעירה או הספרות הצעירה, כמו התיאטרון ה' גור בפני שהקנים צעירים.

עורא טל, צ.ה.ל. תמה הדבר שבשבועון מתקדם כהעולם הזה אין מדור לשחמט. אני משוכנע כי רבים מחובבי ה' שחמט מבין הקוראים שישמחו לפתיחת המדור הני'.

רפאל לאופטמן, יפו כל עוד לא ניתן להעולם הזה להגדיל את מספר עמודיו מתבקשים הקוראים, המציעים מדורים חדשים, לציין מה הם המדורים שהם מציעים להוציאם.

ה ש ע ר

לפני מספר חודשים עברה בשורה איומה בארצות-הברית: הוליווד שוקעת. לוא הגיעה הבשורה שסטאלין מת, שהאימפריה הבריטית מתפרקת, לא היתה התדהמה גדולה יותר. מלכות החלומות כאלו נמוגה. אילי הסרטים קיצצו את משכורותיהם, בעלות שש הספרות. בדמיון ההמונים כבר נראו שחקנים כקלארק גיבל וויויאן ליי מתהלכים ברחובות, מקבצים נדבות.

המקור לרעידת אדמה זו, שאימה על עמוד התווך של התרבות המודרנית, היה מכשיר מהפכני חדש: הטלוויזיה. שמונה מיליוני מכשירים חדרו לבתים אמריקאים לפני פרוץ מל' חמת קוריא. במקום ללכת לבית הקולנוע, התקבצו ההורים והילדים, הכלבים והחתולים, השכנים והידידים, ליד מכשיר הפלא, הזו בתחרות כדורגל ובסרט ישן. בתי הקולנוע נש' ארו ריקים.

אולם אלה אשר קיוו (או חששו) כי הוליווד שוקעת, טעו. הוליווד החלה מעכלת גם את המכשיר החדש. היא החלה מיצרת סרטים בשביל הטלוויזיה, המציאה מכשירים חדשים המאמצים את בעל המכשיר לשים פרוטה במכשיר כדי לחזות בסרט, העבירה באמצעות טל-וויזיה תחרויות כדורגל הישר ממגרש ההתחרות אל הבד של בית הקולנוע. מספר המבקרים בבתי הקולנוע שוב עלה. הוליווד נשארה כאשר היתה: אחד מאמצעי ההשפעה הכבירים ביותר שהיו קיימים אי פעם בעולם.

רתו של הנוער המעורה בחיי הישוב ובתנאי הארץ. דרושים אלפי מורים, מורות, גננות, מדריכים ומדריכות, אחיות ומטפלות, בקר' צור - דרוש כוח דינמי אשר ללא כל צו מגבוה יהיה מוכן להקריב קרבנות ולסבול נזאים קשים מרצונו הטוב ולא יירתע ממכל מאמץ. לעזאזל עם המפלגות המזדקנות שכל פעלם הוא פראוילוגיה ורדיפת שלטון ובצע.

יתארגן נא הנוער בכר' חותיו הוא, יצא למרחב עם מיטב כוחותיו, יגיע למעברות, לישובי העו' לים, ויותר על חיי נוחות על מנת להציל את הניתן להציל.

אני כותב לכם זאת משום שאני מאמין שיש בכוחכם להלהיב את ה' נוער דוקא על-ידי חשי' פת האמת האכזרית. ה' נוער שלנו אינו גרוע מ' נוער שאר האומות בער' למ, ועל כן ודאי מוכן הוא לקרבנות. אודה על האמת, נשארתי עם הרר' שם שיש בדעתכם להת' חיל לפעול, אלא שאינכם בטוחים כיצד יגיב הנר' ער אם תבואו שוב אליו בדרישת קרבנות, במקום לספר על טיול באניה קר' מה או לתאר כרותי טי' פסיית בחורה החושבת שלהגיע למשהו בחיים.

מוכרחים להיות דוגמיות או לנסוע לחו"ל. מצדי אין זאת התלהבות רגעית. אני עובד כמורה במושב של כורדים, כן דוקא של כורדים, בנגב. אני מכיר את המצב מקרוב וידוע שדרושים מאמצים וסבלנות, לפעמים על-אנושיים ולא פעם מתקרבים לגבול ה' אוש, אך מתגברים כי אין ברירה.

אך בשם האלוהים, המצפון והכרח המ' ציאות - התחילו. גלו יזמה ותענו דוקא אתם, אשר קרובים יותר ללב הנוער. וככל שתקדימו יותר, תהיה הברכה מרובה יותר. ועזבו את "הגניטראליות", כי בנפשנו הדבר עבר זמנה של "האינפורמציה האובייקטי' בית".

איני יכול להסכים עם הקורא הלפרן ש' בר זמנה של האינפורמציה, גם לא שתפקירו של עתון הוא לפלוש לשטח זה - בתור עתון. אולם אין לי ספק שרבים מחברי - וגם אנכי בעצמי - היו בשמחה של הקלה נפשית נוטים שכם למאמץ גדול של הת' נדבות נעורים. אולם הקריאה אינה יכולה לבוא מן הניר. היא צריכה לבוא מן הלב. עתון יכול לעזור - אך רק לעזור. והוא יעזור - אם ימצאו עוד חברים המרגישים את צו "האלוהים, המצפון והכרח המציאות".

"במסגרת מסעות הקיץ של הגדנע נספון בני הכיתות הששיות לעצמון. הוהלט בין החברים כי התמונה המוצלחת ביותר תי' שלח לפרסום בהעולם הזה. ובכן, זוהי ה' תמונה שנבחרה: העצמון במעד לרגלי נער' ישראל.

למטרה זו נבחר נער בעל רגליים אתל' טיות ביותר. אבקשכם בכל לשון של בק' שה לפרסם תמונה זו ב' שער, או לפחות במקום שאינו מבייש את בעלה. לא רק תמונות בחורות מעניינות את הקוראים, משי בנייהם גם נערות שרגלי נער (ועוד כאלה) עלולות לעניין אותן."

"הקורא הוותיקה" ש' כתבה מכתב זה בצירוף התמונה היא רק אחת מ' חים רבים (ורבות) השול' את תמונתו לשער הע' תון. יש צורך לאכזב את כולם: תמונת השער ה' גדולה חייבת להיות בע' לת איכות מקצועית מ' עולה ביותר. מוכנה לפי שיטה מיוחדת. תמונות טובים אינן יכולות ל' בוא בחשבוני בעמוד זה. לעומת זאת אין להס' כיס לדברי "הקוראת"

(המעלימה, אגב, בניגוד לכל החוקים, את שמה) כאילו יש בהעולם הזה מקום העלול "לבייש את בעל התמונה". על כל פנים, כדי להרגיעה, נתתי לה זכות-אורח במדור זה.

בראש השנה כתבתי במקום זה כמה מלים על מצב-רוח הנוער במדינה. דיברתי על רוח "הלא-איכפתיות" בנוער ובשכבות רחבות של העם. בתשובה כותב לי הקורא ישראל הלפרן ("המוכן לעזור"), את המכתב הבא, המעורר למחשבה:

שואלים אתם - היש דרך לחזור למדי' נת הפלמ"ח וההתנדבות? הימצא מטה-הק' סמים שויבל אותנו לא בדרך של נוחיות, אלא בדרך של זיעה וקרבות ואולי רעב לקראת חיים חדשים של הגשמה אישית ויצירה?

והתשובה נמצאה באותו גליון, אם כי לא אמרתם שוהי. ודוקא אתם, עורכי הש' בווען המתריע נגד חוסר התכלית שבחיי הנוער, חייבים לפעול למען הפצת הרעיון בין הנוער העיוני, אם גם נדמה שהעתון יפסיד לכאורה מפרופולריותו.

כן, רבותי, קליטת העליה המגיעה אלינו, קליטה פיזית, רוחנית ונפשית, זועקת לעד'

הזויר

מכתבים

העתון לרמה הנכונה שלו כעת.

"מזלחמת המחחרת" בקריא השבוע את מאמרו של אורי אבנרי על המחחרת (העולם הזה 728) נדהמתי. לוא הייתי בריא ולא הייתי שוכב על ערש דוד הייתי מוכן לכת את רגלי וללכת לראות כמו עיני את האיש אשר בתקופה קשה זו ממלא את פיו ישר ואמת, ואינו פוחד להוציאם לאור. עתה איני מסופק עוד בכחונת הכנות והאמיתיות של העולם הזה, ללא שמץ של מפלגותיות השנואה עלי כמוקצה מחמת מיאום.

ק/59443 יוסף איתמרי, ב"ח צבאי ניתוח ההיסטוריה של המחחרת יוצא מן הכלל בנישנו ההירה והשתלולות להיות אובייקטיבי ב' נושא עיון זה. מאמרים כאלה הם המעלים את